

Bestillingsmænd, hvem der tilkommer Godtgjørelse af Statskassen for Kontorhold, ere pligtige til ved Slutningen af hvert Finantsaar at indgive til vedkommende Ministerium specificeret Oplysning om de Kontorholdsudgifter, de have havt i Aarets Løb. Man har da Grund til at gaa ud fra som noget Givet, at slige Indberetninger om de i Aarets Løb havde Kontorudgifter virkelig vare korrekte. Skulde man ikke tro paa de officielle Indberetninger, som Embedsmændene afgive i Embeds Medfør, hvad skulde man saa tro paa her i Landet? Dertil kommer, at Strafellovens § 134 indeholder en Bestemmelse om, at den Embedsmand, som i Embeds Medfør afgiver falsk Attest eller Forklaring, bliver at straffe med Embedsfortabelse og Fængsel eller under formildende Omstændighed med Bøder. Under saadanne Forhold var der god Grund til at gaa ud fra, at naar en Embedsmand sendte ind til Ministeriet en Indberetning om sine Embedsforhold, saa var denne Indberetning fuldt ud troværdig. Desværre er det imidlertid i det Tilfælde, der her omhandles, ikke saaledes, og i Aarenes Løb er det paa en Maade blevet Praxis heller ikke at tro paa, at saadanne Indberetninger vare fuldstændig paalidelige. De almindelige Kontorholdsudvalg, som have været nedfatte her i Thinget, have, saavidt jeg veed, i alt Fald ikke i de senere Aar, taget disse Indberetninger som fuldstændig gyldig Bevis for, at saadanne Udgifter have vedkommende Embedsmand ogsaa havt. De have lagt disse Indberetninger til Grund for Udarbejdelsen af Kontorholdslovene, saaledes som man lægger en Embedsmands Stjøn til Grund, et Stjøn over, hvad han synes vilde være passende til disse Kontorforretningers Udførelse, og jeg tror heller ikke, at de høitærede Minister i de forskjellige Stater fuldt ud have troet paa disse Indberetningers Gyldighed. Maaffe den høitærede Finantsminister, som vi her forhandle med i dette Tilfælde, har gjort det, men den høitærede Indenrigsminister har ikke gjort det, fordi han ikke har kunnet gjøre det. Den høitærede Indenrigsminister har nemlig været overbevist om, at mellem de Indberetninger, han fik angaaende Kontorholdsgodtgjørelse ved Postvæsenet, var der Indberetninger, der vare upaalidelige, men i et enkelt Tilfælde har den ærede Indenrigsminister afgjort det paa egen Haand, ikke saaledes som Straffeloven foreskriver, men han har privat afgjort Sagen i Mindelighed med vedkommende Postmester paa den Maade, at denne betalte en Bøde til Postvæsenets Kasse af, saavidt jeg erindrer, 500 Kr. Det var altsaa en privat Ordning af denne Sag. At et saa-

dant Spørgsmaal imidlertid har været fremme og naturligt har været drøftet i Ministeriet, det beviser, at Ministeriet overfor disse Indberetninger maa have samme Syn paa Forholdene, som det Udvalg, der har været nedsat i Anledning af Forslaget om Pension til Friesteben, har havt. Naar imidlertid saadanne Spørgsmaal ere komne frem i Rigsdagen, har der altid her gjort sig en mild Overbærenhed gjældende. Det Udvalg, som har været nedsat i Anledning af den foreliggende Sag, har været noget i Tvivl om, hvorvidt denne Mildhed overhovedet er paa sin rette Plads; for, som jeg jagde før, naar en Embedsmand indgiver de officielle Indberetninger, som skulle lægges til Grund for Udarbejdelsen af Lovforslag, saa har Lovgivningsmagten Ret til at forlange, at saadanne Indberetninger i Et og Alt fuldt ud ere paalidelige. Udvalget har derfor havt det Spørgsmaal under Overveelse, om det ikke var muligt at komme dertil, at man fuldt ud kunde tro paa saadanne Indberetningers Paalidelighed. Den Forseelse, jeg her har omtalt, er den, hvorfor forhenværende Soldatstøttere Friesteben i Randers er falden. I forskjellige Indberetninger har han opgivet Kontorholds-Udgifterne til at være større, end de i Virkeligheden have været. Han har søgt at undskylde sig med, at saaledes pleiede man at bære sig ad. Det synes altsaa, som om han har havt Kjendskab til en vis Praxis paa flere Omraader om, at man ved Udarbejdelsen af disse bemeldte Indberetninger bærer sig ad paa en anden Maade, end Embedsmænd burde bære sig ad. I en afgivet mundtlig Tilstaelse til Overtoldinspektøren for Nørrejylland har Friesteben udtalt, at man stræber efter at faae Kontorholdsvederlaget til saa høit som muligt for at bevare de Penge, man var vant til at anse for sine. Dels for at kunne dette og dels for ikke at forringe Embedet for sig selv og Eftermanden, griber man til at opgive Mere, end Virkeligheden er. I den private Redegjørelse, som samme Friesteben har ladet omdele her i Thinget, findes der en Bemærkning i samme Retning. Han siger der, at det er en almindelig og nødvendig Coutume — læg vel Mærke til nødvendig Coutume — at Indberetning om Forbruget af Kontorhold skulde indeholde Overlag over, hvad der er fornødent til Embedets forsvarlige Førelse under alle Forhold. Bemeldte Hr. Friesteben gaar altsaa ud fra, at denne Indberetning, som Embedsmændene have hvert Aar at sende til Ministeriet angaaende de Kontorholdsudgifter, de i Aarets Løb have havt, ikke er at forstaa saaledes, at derpaa kun maa kunne og skulle opføres de